

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolæ Præpositorum Generalium Ad Patres Et Fratres Societatis Jesu

Oliverius, Horatius

Pragae, 1711

V. R. P. N. Everardi Mercuriani Præp: Gen: IV. ad Superiores Societatis.
Ann. 1574. 8. Oct. Monita ad rectam gubernationem

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55386](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55386)

Præpositorum Generalium
Societatis JESU.

V.

R. P. N.

EVERARDI
MERCURIANI

Præpositi Generalis IV.

Unica.

Ad Superiores Societatis.

Anno 1574. 8. Octob.

Monita ad rectam gubernationem.

I. **I**Nter ea quæ Superiores Societatis ut certissima habere debent, id unum est in primis, non intentionem rectam, non prudentiam, non alia id genus dumtaxat esse necessaria, ut è more atque Instituto nostro, cum mansuetudine & amore agatur; verùm præter hæc omnia illud maximè donum requiri, quod Apostolus inter gratias gratis datas appellat gubernationis à DEO.

nationes; quòdque longè omnibus præstat non parùm in edomandis animi perturbationibus & affectibus profecisse.

*Superior
subditos
diligat.*

2. Alterum, quod quantumvis subditi ab exacta obedientiæ ratione deficiant, humana tamen imbecillitas magnam sanè industriam, amorisque significationem à Superioribus deponit. Apertum enim est, quod rationem, jusque ipsum quodammodo persequi stultare, ut quemadmodum nostri homines se per summam liberalitatem Deo Dominique nostro consecrârunt; sic à Superioribus excipiantur eodem amoris sinu ac tractentur: præsertim cum hæc caritas & liberalitas mutua, adhibitâ sollicitudine ac diligentia, citius quàm quidvis aliud disciplinæ observantiam promovere possit.

*Subditus
in Superiore
Christum
agnoscat.*

3. Porro subditos in Superioribus agnoscere illum oportet, cujus locum tenent, Christum scilicet ac Dominum nostrum: sicut enim Superioribus non obtemperatur ob eorum probitatem & virtutem, sed Christi causâ, à quo id muneris habent; sic omittenda non est illa ipsa obedientiæ celeritas & resignatio, quantumvis humanum aliquid in iis observaretur.

*Superior
sic agat,
ut credatur,
se o-*

4. Quod verò ipsum Superiorem proximè attingit, ut boni Pastoris officio cum auctoritate fungatur apud subditos; du-

pro
cer
qu
obe
ma
am
dis
po
ner
qu
am
sub
qu
gn
ren
ab
in
on
qu
sci
co
ter
tif
jic
Id
tu
ac
qu
pro

procuranda sunt : alterum ut intelligant *mnia ex*
certumque omnino habeant subditi ipsi, *amore*
quidquid Superior agit, Christi causâ, cui *subditi a-*
obedire debet, ipsiusque Instituti, & ob *gere.*
majus ipsorum bonum facere. Et quidem
amorem adversus omnes æqualem nullo
discrimine significabit ; ita ut, si necessitas
postulet eum pro officio quempiam admo-
nere, reprehendere, aut poenitentiam ali-
quam injungere, id semper æstimetur fieri
amoris ergo. Quamobrem caveat ut nè
subditis occasionem præbeat suspicandi,
quòd de ipsis malè sentiat aut diffidat. Ma-
gnoperè enim hæ suspiciones minuunt reve-
rentiam & amorem erga Superiores ; & spe
abjectâ recuperandæ ipsius gratiæ manent
in suis vitiis absque ulla curatione : neque
omnium modò, sed imperfectiorum etiam
quorumlibet, (non omissis ideò debitis di-
sciplinæ modis) ostendet se spem bonam
concipere futuræ emendationis, nec se præ-
teritorum esse memorem.

5. Ad hæc Superior caveat usum ar- *Artes hu-*
tificii humani erga subditos, unde ipsi con- *manas*
jiciunt Superiorem aliquid ambiguè loqui. *caveat.*
Id enim prorsus adimit fiduciam, quâ subdi-
tus curæ paternæ Superioris se committit
ac tradit. Et sanè cum ea arte stare haud-
quaquam potest unitas & mutuus amor ac

reverentia, sine quibus absoluta resignatio
& indifferentia, ad virtutem, religiosamque
perfectionem haberi non potest. Neque
verò homines tot rerum capaces, totque
dotibus ornatos, quales Societas habet,
genus artibus ad religiosam disciplinam
solidamque virtutem cogas; cum illo in ge-
nere vix unus alteri cedat: veritas autem
sinceramque virtus bene arctam & diuturnam
unitatem inter Superiorem ac subditos ge-
nerare ac fovere potest.

*Sit Officii
sui, &
Legum no-
strarum
gnarus.*

6. Alterum, quod ad parandam suffi-
cientemque auctoritatem in subditos ma-
ximam vim habet, in eo positum est, ut
impediò persuadeatur Superiorem esse
officii gnarum, neque aliunde regi aut pe-
dere, quam à Superioris sui nutu. Ut veri-
dè persuasum habeant, omnino est opus,
ut muneris partes opere ipso impleat. Et
propter ipsum scire oportet, qualem omnem
Societatis familiam, nec non qualem unum
quemque interiùs esse deceat: quandoquid-
dem Societas exteriorè disciplinam contenta
non est, sed dispositionem maximè & cul-
turam animi interiorem intendit. Quoniam
autem exterior disciplina certis regulis com-
prehenditur, Superioris est omnes nosse
cum communes, tum peculiare officiorum
atque ministeriorum. Quin etiam pari di-
ligen-

lignatiã procurandum eſt , non tantũ ut eas ſinguli intelligant, ſaltẽm eas quæ ipſos attingunt, verũ etiam ut eaſdem apud ſe habeant, uſũque ſibi familiares faciant.

7. Expedit etiam , imò neceſſarium eſt, curare ut ſinguli quod ſciunt , promptè exequantur, adeoque animentur ad id amplectendum ; tum verò ſuppeditare quidquid muneri bene obeundo faciet. Poſtremò videndum frequenter quo pacto rem gerant, quem modum in obſervandis regulis ſequantur, inſtruendo, admonendo, reprehendendo per ſeipſum, aut alium, quo dirigantur, animentur, confirmentur, prout opus fuerit. Quapropter ipſum ſcire oportet, quibus difficultatibus cujuſque officii implicata ſit functio : eaſque primo apud Deum ſedulò diſcutere, tum apud ſuos conſultores, ut convenientia cuique auxilia dentur, & univèrſi ſuaviter jugum ferant, intelligantq; ſi minus ex omni parte proviſum eſt, non deſiderari tamen diligentiam & caritatem Superioris.

*Dirigat,
animet,
confirmet
ſubditos.*

8. Jam quod ſpectat ad officii paſtoralis eam partem, quæ in diſciplina interiore verſatur, (quæ ſatis ex ea quæ illi cum exteriori eſt proportio cognofci poteſt, eũm quæ de hac dicta ſunt ad cognitionem illius juvare poſſint) animadvertendum eſt, quod quemadmodum ut ſciatur qualis in Societa-

*Disciplina
interior
tria
complectitur.*

te familia aliqua esse debeat, ex regulis quae de illa tractant, notitiam ejus parare oportet; pari ratione ei, qui scire velit qualis quisque è Societate interiùs esse debeat, petenda est notitia à regulis & Constitutionibus ea de re tractantibus. In illis enim omnibus perspicuè tamquam in speculo videbuntur, ut colligitur ex cap. 4. Examinis, itémque ex 3. 6. 9. & 10. parte Constitutionum, atque adeo passim ex aliis locis, quod magna ex parte summatim comprehenditur regulis summæ sapientiæ, & libello spiritualium Exercitiorum B. P. IGNATII. Cùm ergo duo vel tria capita complectatur omnis disciplina interior; primum, de iis quæ abneganda sunt, deque affectu ipsorum penitus exuendo, alterum de studio comparandi virtutes necessarias, Societatis ministeria tractaturis, taceam proposita sancta & pia desideria quæ ad hoc subinde à Deo injiciuntur; quæ in hanc pastoralis muneris curam adversus alios incumbet, non modò qualem esse oportet unumquemque ex regulis & Constitutionibus nosse convenit, verùm etiam (quod ante dixi) planè necessarium est ut subditi persuasum habeant, eum esse ejus rei peritissimum: quæ persuasio sola rei veritate acquiri potest.

In hac

9. Præterea curandum Superiori est

ut subditorum quisque nôrit, qualis interiùs *subditus*
 esse debeat, idque usitatis in Societate ratio- *totâ vitâ*
 nibus, quales nimirum sunt explicationes re- *exercen-*
 gularum, publicæ aut privatæ instructio- *das.*
 nes, exhortationes, aliâque id genus in So-
 cietate ordinaria. Quamobrem tanto dili-
 gentiùs procurandum erit, ut subditorum
 animi dirigantur, inflammentur, confir-
 mentur, ac Superior aptè foveat desideria
 hujus disciplinæ interioris, quantò certius
 est sinè illa nullum profectum sperandum
 esse. Hujus porrò disciplinæ exercitatio
 totâ vitâ tenenda est, ut quasi nobis sit No-
 vitatus continuus. Necessitas quippe &
 continuitas delictorum, & necessitatum no-
 strarum continuam hanc meditationem po-
 stulat. Demum Superiori videndum sedu-
 lò est, quam quisque viam in hac exercita-
 tione insistat; quid, & quantum in unoquo-
 que desideretur, seu ad tollenda impedi-
 menta virtutum, seu ad vires & arma con-
 quirenda. Atque ut erunt difficultates, ad
 Deum recurret, magnòque studio radices
 & causas in singulis investigabit, inquirét-
 que remedia nunc vini, nunc olei, his malis
 necessaria. Propterea ad manum habeat
 regulas, quæ tractant de discernendis spiri-
 tibus, & curandis animabus, ut sanctè docuit
 B. P. I G N A T I U S in libro Exercitiorum;
 sitque

76 *Ep. V. R. P. N. EVER. un. De recta gub.*
sitque sollicitus, ut singuli tam suarum in-
fectionum causarumque notitiam habe-
ant, quam remediorum convenientium; in-
cumbatque in rectam animorum dispositio-
nem, ut ea omnia adjumenta ac remedia
animo admittere, & complecti possint.

Atque ut finem faciam, in cura hujus
pastoralis officii, promptoque harum indi-
striarum usu, Superior plurimum in Dom-
no confidat oportet: quoniam ipse unctio-
nem Spiritus sancti effundet, quo facillime
omnia dirigantur ad spirituale auxilium ani-
morum, praeparenturque ipsius haec instru-
menta ad obsequium divinae suae Majesta-
tis. Romae 8. Octob. 1574.

EVERARDUS.

EPL